טלוס

מתוך "סיפורי פנג'אב"
מאת פ.א.סטיל

טלוס הוא שם מדעי של עצם הקרסול, עצם קטנה בכף רגל של אדם. יתכן וצורתה דמויה קצת לאדם קטן נתנה השראה לסיפור העממי הזה.

היה פעם ילד יתום שחי עם הדודה שלו והיא שלחה אותו לרעות את הצאן שלה. הילד הלך כל יום יחף בשדות וניגן על החלילית הקטנה שלו מבוקר עד ערב. אך יום אחד בא אליו זאב גדול. הוא הביט על הרועה הקטן ועל העדר שלו ושאל "ילד קטן, האם לאכול אותך או לאכול כבשה אחת מהצאן שלך?"
והילד הקטן ענה בנימוס "אינני יודע, מר זאב. אני צריך לשאול את דודתי."
והוא המשיך לנגן על החלילית שלו עד הערב וכשבא הביתה עם הצאן הלך לדודה ושאל "דודה יקרה. היום בא אלי זאב גדול ושאל האם הוא צריך לאכול אותי או כבשה אחת מהצאן שלך. מה עלי לגיד לו?"
הדודה הסתכלה על הילד הקטן ועל הכבשים השמנות ואמרה בחומרה "מובן שתגיד לו לאכול אותך!"
אז למחרת בבוקר הילד הקטן הוביל את הצאן למרעה והמשיך לנגן בחלילית שלו עד שהזאב הגדול הופיע שוב. ואז הוא שם את החלילית הצדה, ניגש לחיה הפראית ואמר "אדון זאב, שאלתי את דודתי והיא אמרה שאתה צריך לאכול אותי."
אבל למרות שהזאב היה פראי מאוד, היה לו גם קצת חמלה בלב על הילד שניגן כל כך יפה בחלילית ולכן הוא שאל

"האם אוכל לעשות משהו למענך, אחרי שאוכל אותך?"
"תודה לך" ענה הרועה הקטן "אם תרצה בכך, אחרי שליקקת את העצמות שלי תשחיל את עצם הקרסול שלי, הטלוס, על חתיכת חבל ותתלה אותו על עץ הערבה, כאן על חוף הבריכה. אודה לך מאוד על כך."
ואז הזאב אכל את הרועה הקטן ואחר כך תלה את הטלוס שלו בחבל על ענף הערבה, שם הוא התלתל ורקד באור השמש.
יום אחד עברו בסביבה שלושה שודדים, שחזרו משדידת ארמונו של איש עשיר. הם התיישבו תחת עץ הערבה כדי לחלק את השלל ביניהם. ובדיוק כשסידרו על הארץ את כל כלי הזהב, אבני חן וחפצים יקרים נקרע החבל שבו היה קשור הטלוס וזה נפל על ראשו של השודד הראשי. האיש חשב שמישהו מתקיף אותו וקרא "רוצו! ברחו! גילו אותנו", ברח משם יחד עם חבריו והם השאירו את כל האוצרות השדודים.
"עכשיו" אמר טלוס הקטן "יהיו לי חיים טובים!"
הוא אסף את כל האוצרות שהשאירו השודדים, התיישב תחת עץ הערבה שמעל הבריכה והתחיל לנגן במתיקות רבה על חלילית הרועים חדשה. הוא ניגן כל כך יפה שכל חיות היער, כל הציפורים שבאוויר, כל הדגים שבמי הבריכה באו לשמוע אותו. ואז טלוס הקטן העמיד קערות שיש גדולות סביב הבריכה, כדי שהחיות תוכלנה לשתות מים מהן ובערב באו אליו הנמרות, הצבאיות והזאבות מהיער ונתנו לו לחלוב אותן ולשתות מהחלב שלהן. וכשהוא שתה לרוויה שפך את שאר החלב לתוך הבריכה עד שזו

הפכה לבריכת חלב. וטלוס הקטן ישב ליד בריכת החלב וניגן בחלילית הרועים שלו.
יום אחד עברה שם אישה הזקנה עם כד למים. היא שמעה את הנגינה המתוקה של טלוס הקטן, הלכה בעקבות הצלילים, הגיעה לבריכת המים וראתה את כל החיות, הציפורים והדגים שהקשיבו למוסיקה. היא התפלאה במיוחד כששמעה שעצם הקטנה שישבה תחת העץ קראה לה "מלאי את הכד שלך, אישה טובה! כל מי שבא הנה שותה חלב מכאן!"
האישה הזקנה מילאה את הכד שלה בחלב והלכה חלאה, שמחה על המזל שלה. אך בדרך היא פגשה במלך של הארץ ההיא, שיצא לצייד ותעה בדרכו.

"תני לי לגימת מים, אישה טובה" קרא המלך שראה את הכד שלה "אני חצי מת מצמאה!"
"זה חלב, בני" ענתה האישה "לפני רגע מילאתי את הכד מבריכת חלב." והיא סיפרה למלך על הפלאים שראתה והוא החליט שעליו לראות את הדברים בעצמו. וכשראה את בריכת החלב ואת כל החיות, הציפורים והדגים שהתאספו סביבה, וטלוס הקטן מנגן בחלילית שלו, אמר "אני רוצה את החלילן הקטן לעצמי, ויהיה מה!"
טלוס הקטן התחיל מיד לברוח כששמע את הדברים והמלך רץ אחריו. עוד לא היה ציד כזה לפני כן ולא אחרי כן כי טלוס הקטן הסתתר בין שיחים ובעשב גבוה והמלך היה כל כך נחוש לתפוס את החלילן הזעיר שלא שם לב בכלל

לשריטות ופציעות שהשיחים והקוצים גרמו לו.
בסוף המלך הצליח לתפוס את טלוס הקטן אבל ברגע שהחזיק אותו בידו נשמע רעם מהעננים בשמיים וגעייה של צבאיות מהיער ומעל הכל נשמע קולו של החלילן הטן בעצמו ששר:
הו עננים, רעמו חזק
פן אצטרך לעזוב את המקום
הו צבאיות געו בקול
פן אצטרך להפקיר את ביתי.
והשירה שלו הייתה כה מתוקה שלבו של המלך התמלא חמלה, במיוחד כשראה שזו רק עצם קטנה ששרה ומחללת. הוא עזב את טלוס הקטן וזה חזר למקומו תחת עץ הערבה ליד הבריכה.
שם הוא יושב עד היום ומנגן בחלילית הרועים בזמן שחיות היער, הציפורים והדגים מתאספים סביב ומקשיבים לנגינה שלו.
ולפעמים בני-אדם שעוברים בסביבה שומעים את צלילי החלילית ואומרים "זה טלוס הקטן, עצם הקרסול של ילד יתום שזאב גדול אכל אותו לפני מאות שנים!"